

Η Α' Τετάρτη των Νηστειών και Χειροτονία Διακόνου στην Κέρκυρα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Την Τετάρτη, 25 Φεβρουαρίου 2026, Α' Τετάρτη των Νηστειών, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων, κ. Νεκτάριος, τέλεσε τη Θεία Λειτουργία των Προηγιασμένων Τιμίων Δώρων στον Ιερό Προσκυνηματικό Ναό του Αγίου Σπυρίδωνος στην Κέρκυρα. Σύμφωνα με την εκκλησιαστική τάξη, μετά τη Μεγάλη Είσοδο, ο Σεβασμιώτατος χειροτόνησε εις Διάκονον τον εκ Λέσβου καταγόμενον, κ. Ραφαήλ Ξανθόπουλο.

Ο νέος διάκονος είναι απόφοιτος της Πατμιάδος Εκκλησιαστικής Σχολής, του

Εκκλησιαστικού Ινστιτούτου Επαγγελματικής Κατάρτισης Ριζαρείου Εκκλησιαστικής Σχολής και της Ανωτάτης Εκκλησιαστικής Ακαδημίας Βελλάς Ιωαννίνων. Είναι έγγαμος, ζει και εργάζεται στην Κέρκυρα επί δωδεκαετία, διακονώντας έως τώρα ως μουσικολογιώτατος ιεροψάλτης στον Ιερό Ναό Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης Καναλίων. Πνευματικός του πατέρα είναι ο Πρωτοπρεσβύτερος Σπυρίδων Κοσκινάς, ο οποίος με ένθεο ζήλο εργάζεται επί σειρά ετών στην εν λόγω ενορία συμβάλλοντας ουσιαστικά στην πνευματική της αναγέννηση.

Κατά την προσλαλιά του, ο χειροτονούμενος, με λόγο απλό και καρδιακό, αναφέρθηκε στη στιγμή κατά την οποία, διά του Σεβασμιωτάτου κ. Νεκταρίου, αισθάνθηκε το κάλεσμα του Θεού να προχωρήσει στο «τολμηρό βήμα» της ιερωσύνης. Τόνισε ότι συναισθάνεται την ανάγκη εργατών στην Εκκλησία προκειμένου να διακονηθεί το σώμα του Χριστού. Μάλιστα, επεσήμανε πως έως τώρα εργαζόταν ως εργάτης της υλικής οικοδομής, ενώ πλέον καλείται να εργασθεί στην πνευματική οικοδομή της Εκκλησίας. Με πνεύμα ταπεινώσεως ομολόγησε ότι δεν θεωρεί τίποτε ως προσωπικό του κατόρθωμα, αλλά αναγνωρίζει ότι τα πάντα είναι δωρεές του Θεού στη ζωή του.

Παράλληλα, επικαλέστηκε τις πρεσβείες της Παναγίας μας και των Αγίων, παρακαλώντας να ενισχύουν τη διακονία του και την επαύξηση των ταλάντων που του εμπιστεύθηκε ο Κύριος, ώστε να μη φανεί «πονηρός καὶ ὀκνηρός δοῦλος», αλλά να καταστεί πιστός και πρόθυμος εργάτης του Ευαγγελίου. Τέλος, εξέφρασε την ευγνωμοσύνη του προς την οικογένεια και τη σύζυγό του, τους πνευματικούς πατέρες και όσους συνέβαλαν έως σήμερα στην πορεία και την κατάρτισή του, ζητώντας την προσευχητική τους στήριξη στη νέα του διακονία.

Εν συνεχεία, αντιφωνώντας ο κ. Νεκτάριος, απηύθυνε προς το χειροτονούμενο λόγο νουθετήριο και πατρικό ενώ αναφέρθηκε στο μέγα μυστήριο της ιερωσύνης, το οποίο η χάρις του Κυρίου μας Ιησού Χριστού προσφέρει σε καιρούς ιδιαιτέρως δυσχερείς τόσο για την πατρίδα μας, όσο και για ολόκληρη την Ορθοδοξία. Ο Σεβασμιώτατος υπογράμμισε ότι ζούμε σε εποχή κατά την οποία ο αθεϊσμός δεν εκδηλώνεται πλέον μόνον ως ιδεολογική άρνηση του Θεού, αλλά και ως έμπρακτος εξοβελισμός Του από την καθημερινή ζωή. Εάν άλλοτε ο «υπαρκτός αθεϊσμός» εμάχετο φανερά την Εκκλησία στις ανατολικές Σοβιετικές χώρες, σήμερα νέες μορφές υλισμού στη Δύση μέσα από τον καπιταλισμό, την πλεονεξία και το πνεύμα του συμφέροντος θέλουν να μετατρέψουν τον άνθρωπο σε ένα ρομπότ αφαιρώντας του κάθε πνευματική ικμάδα αποκόποντας τον, έτσι, από την κλίση του προς το «καθ' όμοίωσιν».

Ωστόσο, η Εκκλησία δεν φοβείται διότι κατά τον λόγον του Κυρίου «πύλαι Ἰδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Μτ 16, 18). Η πίστη δεν καταλύεται από τις επιθέσεις των καιρών. Αντιθέτως, μέσα σε περιόδους δοκιμασίας αναδεικνύεται η ανάγκη πνευματικού θερισμού όμως «Ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἔργαται ὀλίγοι» (Μτ 9,

37). Για αυτό είναι απολύτως αναγκαία η θετική απάντηση στην πρόσκληση της Εκκλησίας να σταθούν εργάτες στον αμπελώνα του Κυρίου τονίζοντας όμως ο Σεβασμιώτατος ότι η ιερωσύνη δεν αποτελεί τιμή κοσμική, αλλά σταυρική διακονία και στόχο επιθέσεως του πειρασμού.

Ο κληρικός καλείται να «δανείσει τα χέρια του» στον ίδιο τον Χριστό, να διακονήσει το Ιερό Θυσιαστήριο και να βιώσει την αλλοιωτική δύναμη της θείας χάριτος.

Μάλιστα, ο κ. Νεκτάριος επικαλέστηκε τον Άγιο Συμεών τον Νέο Θεολόγο, υπενθυμίζοντας ότι όταν η χάρις του Θεού επισκέπτεται τον άνθρωπο, αγιάζεται όλος ο ψυχοσωματικός του κόσμος και μεταμορφώνεται η ύπαρξή του.

Η ιερωσύνη είναι σταυρός και συμμετοχή στο μυστήριο του Γολγοθά και της θυσίας «ὕπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας». Ο ποιμένας καλείται να αναλωθεί υπέρ του λαού του Θεού, να προσφερθεί ολοκληρωτικά και να ζήσει με πνεύμα αυτοθυσίας και υπακοής. Η ευθύνη είναι μεγάλη, διότι εκείνος που εργάζεται για την πνευματική ανοικοδόμηση θα δεχθεί και εντονότερους πειρασμούς καθώς ο «μισόκαλος» πολεμά πρωτίστως το έργο του Θεού και τους

εργάτες Του.

Γι' αυτό το πνεύμα ταπεινώσεως και μαθητείας είναι τα απολύτως αναγκαία εφόδια, όπως και η σωστή καθοδήγηση από τον πνευματικό. Κανείς δεν είναι αυτάρκης ενώ όλοι παραμένουμε μαθητές του Χριστού, κατά το παράδειγμα του Αγίου Ιγνατίου του Θεοφόρου, ο οποίος ακόμη και πορευόμενος προς το μαρτύριο θεωρούσε εαυτόν μαθητή του Κυρίου. Η είσοδος στον Ιερό Κλήρο σημαίνει την ένταξη σε μία νέα πνευματική οικογένεια, αυτή της Ιεράς Μητροπόλεως. Μπορεί μεν οι άνθρωποι να παραμένουν ατελείς, αλλά στηρίζονται στην χάρη του Θεού και στις πρεσβείες των Αγίων.

Κλείνοντας, ο Σεβασμιώτατος προέτρεψε τον χειροτονούμενο να έχει εμπιστοσύνη προς τον Κύριον, σταθερότητα στην πίστη και πνεύμα θυσιαστικής αγάπης, καλώντας τον νέο διάκονο να διακονήσει με ταπείνωση και ανδρεία την Εκκλησία Του.

